

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 23. oktober 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-389/19 P	Kommissionen mod Sverige (appel af sag T-837/16) <u>Emne:</u> REACH-forordningen (blykromater/særlige problematiske stoffer) <u>Påstande:</u> - upphæver den dom som meddelades av tribunalen (femte afdelingen) den 7 mars 2019, och som delgavs Europeiska kommissionen den 8 mars 2019, i mål T-837/16, Konungariket Sverige mot Europeiska kommissionen, ogillar talan i första instans samtförpliktat Konungariket Sverige att ersätta rättegångskostnaderna, eller, alternativt, - återförvisar målet till tribunalen för förnyad prövning och låter beslutet om rättegångskostnader för förfarandet i första instans och för överklagandet anstå; och - beslutar att verkningarna av det omtvistade beslutet ska bestå.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	GA	29.10.20
C-585/19	Academia de Studii Economice din București (arbejdstid) <u>Emne:</u> Arbejdstidsdirektivet (maksimal arbejdstid) <u>Spørgsmål:</u> 1) Skal der ved [udtrykket] »arbejdstid«, som defineret i artikel 2, nr. 1), i direktiv 2003/88/EF, forstås »det tidsrum, hvori arbejdstageren er på arbejde og står til arbejdsgiverens rådighed under udførelsen af sin beskæftigelse eller sine opgaver« på grundlag af en enkelt	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Til orientering: Arbejdsmarkedets Parter	GA	11.11.20

	kontrakt (på fuld tid) eller på grundlag af den pågældende arbejdstagers samtlige indgåede (arbejds-)kontrakter? 2) Skal medlemsstaternes forpligtelser i henhold til artikel 3 i direktiv 2003/88/EF (pligten til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at alle arbejdstagere får en minimumshvileperiode på 11 sammenhængende timer inden for hver 24-timersperiode) og artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF (pligten til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den gennemsnitlige arbejdstid i løbet af en syvdagesperiode ikke overstiger 48 timer, inklusive overarbejde) fortolkes således, at de indfører grænser med hensyn til en enkelt kontrakt eller med hensyn til samtlige kontrakter, som er indgået med den samme arbejdsgiver eller flere arbejdsgivere? 3) Såfremt der af besvarelsen af det første og det andet spørgsmål følger en fortolkning, hvorefter medlemsstaterne ikke på nationalt plan må regulere anvendelsen af artikel 3 og artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF med hensyn til hver [enkelt] kontrakt, i mangel af nationale lovbestemmelser, ifølge hvilke den daglige minimumshvileperiode og den maksimale ugentlige arbejdstid skal stilles i relation til arbejdstageren (uanset hvor mange arbejdskontrakter, som denne indgår med den samme arbejdsgiver eller flere arbejdsgivere), kan en offentlig institution i en medlemsstat, der handler på statens vegne, da lægge til grund, at bestemmelserne i artikel 3 og artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF finder direkte anvendelse, og sanktionere en arbejdsgiver for manglende overholdelse af de i direktivets fastsatte grænser af den daglige hvileperiode og/eller den maksimale ugentlige arbejdstid?	Medarbejder- og Kompetencestyrelsen		

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-453/19 P	Deutschen Lufthansa AG mod Europa-Kommissionen (appel) Påstande: —Det fastslås, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, og at den er begrundet, for så vidt som appellanten har anfægtet foranstaltning nr. 12 (indbetaling til lufthavnen Frankfurt-Hahns kapitalreserve) med den begrundelse, at der med denne foranstaltning finansieres driftsstøtte til lufthavnen Frankfurt-Hahn. —I øvrigt ophæves Rettens dom af 12. april 2019 i sag T-492/15. —Der gives medhold i appellantens påstand i første instans, og den tilgrundliggende afgørelse SA.21121 fra Kommissionen af 1. oktober 2014 (med undtagelse af foranstaltning nr. 12 for så vidt som denne anvendes til at udbetale driftsstøtte til lufthavnen Frankfurt-Hahn) annulleres. —Subsidiært hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til fornyet afgørelse. —Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Transport- og Boligministeriet	GA	27.10.20

C-481/19	Consob a) Skal artikel 14, stk. 3, i direktiv 2003/6/EF, der stadig finder anvendelse ratione temporis, og artikel 30, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 596/2014, fortolkes således, at de tillader medlemsstaterne ikke at sanktionere en person, som nægter at besvare spørgsmål fra den kompetente myndighed, hvoraf der kan udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges strafferetlige sanktioner eller administrative sanktioner af »strafferetlig« karakter? b) Såfremt dette første spørgsmål besvares benægtende, ønskes oplyst, om artikel 14, stk. 3, i direktiv 2003/6/EF, der stadig finder anvendelse ratione temporis, og artikel 30, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 596/2014 er forenelige med artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, også henset til praksis fra Menneskerettighedsdomstolen i relation til EMRK's artikel 6 og medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, for så vidt som disse bestemmelser kræver, at en person, som nægter at besvare spørgsmål fra den kompetente myndighed, hvoraf der kan udledes et ansvar for denne person for en overtrædelse, for hvilken der kan pålægges administrative sanktioner af »strafferetlig« karakter, ligeledes pålægges sanktioner?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	27.10.20
C-637/19	BY 1. Skal udtrykket »almenheden« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet anses for at have den samme betydning? 2. Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal en domstol så anses som almenheden som omhandlet i disse artikler? 3. Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende, a) skal en domstol så anses som almenheden, hvis nogen overfører et ophavsretligt beskyttet værk til domstolen? b) Skal en domstol anses som almenheden, hvis nogen spreder et ophavsretligt beskyttet værk til domstolen? 4. Har det nogen betydning for bedømmelsen af, hvorvidt indgivelsen af et ophavsretligt beskyttet værk til en domstol udgør en overføring eller spredning til almenheden, at der i national ret findes regler om aktindsigt, som indebærer, at dokumenter, der indgives til en domstol, som udgangspunkt, med mindre de er omfattet af fortrolighed, er tilgængelige for enhver, som anmoder om dem?	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	28.10.20
C-313/19 P	Associazione GranoSalus mod Kommissionen (appel) Påstande: Associazione GranoSalus har nedlagt påstand om, at Domstolen ophæver Rettens kendelse af 15. februar 2019 i sag T-125/18 — hvori søgsmålet blev afvist og hvori det blev fastslået, at sammenslutningens medlemmer ikke havde søgsmålskompetence som følge dels af, at den anfægtede forordning angiveligt ikke havde individuelle retsvirkninger for sidstnævnte, dels af, at der fandtes nationale gennemførelsesforanstaltninger, som ligeledes udelukkede umiddelbare retsvirkninger — og følgelig fastslår, at søgsmålet med påstand om annullation af gennemførelsesforordning (EU) nr. 2017/2324 samt de begæringer om foranstaltninger, der er anført heri, herunder foranstaltninger med henblik på sagens oplysning, kan antages til realitetsbehandling, og hjemviser sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	28.10.20

C-608/19	INAIL Skal bestemmelserne om støtte i artikel 3 og 6 i forordning nr. 1407/2013 fortolkes således, at den ansøgende virksomhed, såfremt den overskrider støtteloftet som følge af sammenlægning med et tidligere tilskud, kan – indtil den faktiske udbetaling af den ansøgte støtte – vælge mellem at opnå et lavere støttebeløb (ved ændring af eller alternativer til projektet) eller at afstå (helt eller delvist) fra eventuelle tidligere tilskud med henblik på ikke at overstige loftet; og skal de nævnte bestemmelser fortolkes således, at de forskellige muligheder (alternativ eller afståelse) er gangbare, selv om de ikke fastsættes udtrykkeligt i national ret og/eller den offentlige meddelelse om tildeling af støtte?	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	28.10.20
T-151/18	VK mod Rådet Påstande: —Rådets afgørelse (FUSP) 2018/141 af 29. januar 2018 om ændring af afgørelse 2011/72/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien (EUT 2018, L 25, s. 38) og Rådets afgørelse (FUSP) 2019/135 af 28. januar 2019 om ændring af Rådets afgørelse 2011/72/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien (EUT 2019, L 25, s. 23) annulleres, for så vidt som disse afgørelser vedrører sagsøgeren. —Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Udenrigsministeriet	Dom	28.10.20
T-594/18	Pharma Mar v Commission Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2018) 4831 final af 17. juli 2018 om afslag på markedsføringstilladelse i henhold til forordning (EF) nr. 726/2004 (1) for »Aplidin — plitidepsin«, et humanmedicinsk lægemiddel, annulleres. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Lægemiddelstyrelsen	Dom	28.10.20
C-576/19 P	Intercept Pharma og Intercept Pharmaceuticals mod EMA (appel) Påstande: —Rettens dom af 28. juni 2019 ophæves. —EMA's afgørelse om udlevering af den periodiske rapport om vurdering af benefit/risk-forholdet, som EMA meddelte appellanterne den 15. maj 2018, annulleres. —EMA tilpligtes at betale appellanternes sagsomkostninger og andre udgifter i forbindelse med denne sag, både i første instans og i forbindelse med appelsagen.	Miljø- og Fødevareministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	29.10.20
C-644/18	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: 1) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/50/EF, sammenholdt med bilag XI hertil, ved systematisk og vedvarende at overskride værdien for PM10-koncentrationer, som fortsat overskrides: a) for så vidt angår de daglige grænser — fra 2008 i følgende zoner: IT1212 (zone Sacco-dalen); IT1215 (byområdet Rom); IT1507 (den tidligere zone IT1501, spærrezone — zone Napoli og Caserta); IT0892 (Emilia Romagna, den vestlige slette); zone IT0893 (Emilia Romagna, den østlige slette); IT0306 (byområdet Milano); IT0307 (byområdet Bergamo); IT0308 (byområdet Brescia); IT0309 (Lombardia, slette med en høj grad af urbanisering A); IT0310 (Lombardia, slette med en høj grad af urbanisering B); IT0312 (Lombardia, dal D); IT0119 (Piemonte lavland); zone IT0120 (Piemonte bakke)	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	10.11.20

	— fra 2009 i følgende zoner: IT0508 og IT0509 (den tidligere zone IT0501, byområdet Venezia-Treviso); IT0510 (den tidligere zone IT0502, byområdet Padova); IT0511 (den tidligere zone IT0503, byområdet Vicenza), IT0512 (den tidligere zone IT0504, byområdet Verona); IT0513 og IT0514 (den tidligere zone IT0505; zone A1 — Venetoprovinsen) — zone IT0907 (zone Prato Pistoia) fra 2008 til 2013, og på ny fra 2015; i zone IT0909 (zone Valdarno Pisano og Piana Lucchese) og IT0118 (byområdet Torino) fra 2008 til 2012, og på ny fra 2014; i zone IT1008 (zone Ternidalen) og IT1508 (den tidligere zone IT1504, det bakkede kystområde i Benevento), fra 2008 til 2009, og på ny fra 2011; i zone IT1613 (Puglia — industrizone), i 2008, og på ny fra 2011; i zone IT1911 (byområdet Palermo), fra 2008 til 2012, i 2014 og fra 2016, og b) for så vidt angår de årlige grænser i zonerne: IT1212 (Saccodalen) fra 2008 og uden afbrydelse indtil i hvert fald 2016; IT0508 og IT0509 (den tidligere zone IT0501, byområdet Venezia-Treviso) i 2009, 2011 og fra 2015; IT0511 (den tidligere zone IT0503, byområdet Vicenza), i 2011, 2012 og fra 2015; IT0306 (byområdet Milano), IT0308 (byområdet Brescia), IT0309 (Lombardia, slette med en høj grad af urbanisering A) og IT0310 (Lombardia, slette B) fra 2008 til 2013, og på ny fra 2015; IT0118 (byområdet Torino) fra 2008 til 2012, og på ny fra 2015. 2) Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 1, i direktiv 2008/50/EF i sig selv, og sammenholdt med del A i bilag XV hertil, idet den ikke fra og med den 11. juni 2010 har vedtaget egnede foranstaltning til at sikre, at grænseværdierne for PM10 ikke overskrides i de i første påstand nævnte zoner, og navnlig at den har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 23, stk. 1, andet afsnit, idet den ikke har sikret at overskridelsesperioden af de heri nævnte grænser bliver kortest mulig. 3) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.			
C-61/19	Orange Romania 1. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en specifik og informeret viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger? 2. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en frivillig viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?	Energistyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	11.11.20
C-287/19	DenizBank 1) Skal artikel 52, stk. 6), litra a), sammenholdt med artikel 54, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2366 (betalingstjenestedirektivet), hvorefter betalingstjenestebrugeren anses for at have godkendt en foreslået ændring af betingelserne i rammeaftalen, medmindre vedkommende over forbetalingstjenesteudbyderen	Forbrugerombudsmanden	Dom	11.11.20

	har afvist ændringen inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato, fortolkes således, at der også i forhold til en forbruger kan aftales en godkendelsesfiktion, der skal gælde fuldstændig ubegrænset for alle tænkelige betingelser i rammeaftalen? 2.a) Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at NFC-funktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, der bruges til betalinger med lav værdi, som den hermed forbundne kundekonto debiteres for, udgør et betalingsinstrument? 2.b) Såfremt spørgsmål 2.a) besvares bekræftende: Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 om undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge fortolkes således, at en kontaktløs betaling med lav værdi, der gennemføres ved anvendelse af NFC-funktionen i et personaliseret, multifunktionelt bankkort, udgør en anonym anvendelse af betalingsinstrumentet som omhandlet i denne undtagelsesbestemmelse? 3. Skal artikel 63, stk. 1, litra b), i direktiv (EU) 2015/2366 fortolkes således, at en betalingstjenesteudbyder kun kan påberåbe sig denne undtagelsesbestemmelse, hvis det kan bevises, at betalingsinstrumentet på grundlag af den objektive, aktuelle tekniske viden ikke kan spærres eller yderligere anvendelse af betalingsinstrumentet ikke kan forhindres?			
C-400/19	Europa-Kommissionen mod Ungarn —Det fastslås, at Ungarn har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 34 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter, idet det har begrænset fastsættelsen af priserne for salg af landbrugs- og fødevarer, særligt henset til § 3, stk. 2, litra u), i mezőgazdasági és élelmiszeripari termékek vonatkozásában a beszállítókkal szemben alkalmazott tisztességtelen forgalmazói magatartás tilalmáról szóló, 2009. évi XCV. törvény (lov nr. XCV af 2009 om leverandørers forbud mod urimelig handelspraksis med hensyn til landbrugs- og fødevarer). —Ungarn tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	12.11.20
C-734/19	ITH Comercial Timișoara 1.1. Muliggør eller hindrer bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, især artikel 167 og 168, samt retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om afgiftsneutralitet, at den afgiftspligtige person fratages retten til at fradrage momsen vedrørende bestemte investeringsomkostninger, som han har afholdt med henblik på at udføre en afgiftspligtig transaktion, såfremt den planlagte investering senere opgives? 1.2. Muliggør eller hindrer de ovennævnte bestemmelser og principper, at fradragsretten i tilfælde af opgivelse af investeringen også anfægtes under andre omstændigheder end misbrug eller svig begået af den afgiftspligtige person? 1.3. Muliggør eller hindrer de ovennævnte bestemmelser og principper en fortolkning, ifølge hvilken de omstændigheder, hvorunder fradragsretten kan anfægtes i tilfælde af opgivelse af investeringen, omfatter 1.3.1. den efterfølgende realisering af en risiko, som den afgiftspligtige person på tidspunktet for afholdelsen af investeringsomkostningerne var bekendt med, for manglende	Transport- og Boligministeriet	Dom	12.11.20

	gennemførelse af investeringen, eksempelvis den omstændighed, at en offentlig myndighed ikke har vedtaget et byplanlægningsprojekt, som var nødvendigt for at gennemføre den omhandlede investering, 1.3.2. ændringen af de økonomiske forudsætninger over tid, således at den planlagte investering mister den rentabilitet, som den havde, da den blev indledt? 1.4. Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og de almindelige EU-retlige principper fortolkes således i tilfælde af opgivelse af investeringen, at 1.4.1. misbrug eller svig, som kan begrunde, at fradragsretten anfægtes, formodes at foreligge eller skal bestyrkes af skattemyndighederne, 1.4.2. misbrug eller svig kan være genstand for en simpel formodning eller skal bestyrkes ved objektive bevismidler? 1.5. Muliggør eller hindrer bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem samt de almindelige EU-retlige principper, at der i tilfælde af opgivelse af investeringen tages højde for misbrug eller svig, som kan begrunde, at fradragsretten anfægtes, såfremt den afgiftspligtige person ikke kan anvende de goder og tjenesteydelser, hvoraf han har fradraget momsen, til noget formål, og således end ikke til rent privat brug? 1.6. Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og de almindelige EU-retlige principper fortolkes således i tilfælde af opgivelse af investeringen, at omstændigheder indtruffet, efter den afgiftspligtige persons har afholdt omkostningerne – eksempelvis (i) en senere indtrådt økonomisk krise, (ii) realiseringen af en på datoen for afholdelse af investeringsomkostningerne eksisterende risiko for manglende gennemførelse af investeringen (eksempelvis den omstændighed, at en offentlig myndighed ikke har vedtaget et byplanlægningsprojekt, som er nødvendigt for at gennemføre den omhandlede investering), eller (iii) ændringen af skøn vedrørende investeringens rentabilitet – udgør konjunkturmæssige forhold, som den afgiftspligtige person ikke har indflydelse på, og som kan vurderes for at fastlægge, om han har handlet i god tro? 1.7. Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, især artikel 184 og 185, samt retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om forbud mod forskelsbehandling og princippet om afgiftsneutralitet fortolkes således, at opgivelse af investeringen udgør et tilfælde, hvori moms reguleres? Skal retten til at fradrage momsen vedrørende bestemte investeringsomkostninger, som den afgiftspligtige person har afholdt med henblik på at udføre en afgiftspligtig transaktion, med andre ord anfægtes gennem mekanismen for regulering af momsen, såfremt investeringen senere opgives? [...] 2.6. Muliggør eller hindrer bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem samt især retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede			

	forventning, at skattemyndighederne tilbagekalder tidligere rapporter over afgiftsmæssig undersøgelse eller tidligere afgørelser om administrative klager, hvori skattemyndighederne har fastlagt, at den afgiftspligtige person har ret til at fradrage moms?			
Forenede sager C-354/20 (PPU) og C-412/20 (PPU)	<u>Sag C-354/19 vedrører:</u> 1. Verzetten Kaderbesluit 2002/584/JBZ, artikel 19, eerste lid, tweede alinea, VEU en/of artikel 47, tweede alinea, Handvest zich inderdaad ertegen dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit een EAB ten uitvoer legt dat is uitgevaardigd door een gerecht, terwijl de nationale wet van de uitvaardigende lidstaat na de uitvaardiging van dat EAB zodanig is gewijzigd, dat het gerecht niet meer voldoet aan de eisen van een effectieve rechterlijke bescherming/daadwerkelijke rechtsbescherming omdat die wetgeving de onafhankelijkheid van dat gerecht niet meer waarborgt? 2. Verzetten Kaderbesluit 2002/584/JBZ en artikel 47, tweede alinea, Handvest zich inderdaad ertegen dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit een EAB ten uitvoer legt, wanneer zij heeft vastgesteld dat in de uitvaardigende lidstaat een reëel gevaar bestaat van schending van het grondrecht op een onafhankelijk gerecht voor elke verdachte – en dus ook voor de opgeëiste persoon –, ongeacht welke rechterlijke instanties van die lidstaat bevoegd zijn voor de procedures waaraan de opgeëiste persoon zal worden onderworpen en ongeacht de persoonlijke situatie van de opgeëiste persoon, de aard van het strafbare feit waarvoor hij wordt vervolgd en de feitelijke context die aan het EAB ten grondslag ligt, welk reëel gevaar verband houdt met het feit dat de rechterlijke instanties van de uitvaardigende lidstaat niet meer onafhankelijk zijn wegens structurele en fundamentele gebreken? 3. Verzetten Kaderbesluit 2002/584/JBZ en artikel 47, tweede alinea, Handvest zich inderdaad ertegen dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit een EAB ten uitvoer legt, wanneer zij heeft vastgesteld dat: o in de uitvaardigende lidstaat een reëel gevaar bestaat van schending van het grondrecht op een eerlijk proces voor elke verdachte, welk gevaar verband houdt met structurele en fundamentele gebreken met betrekking tot de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht van die lidstaat, o die structurele en fundamentele gebreken daarom niet alleen negatieve gevolgen kunnen hebben, maar ook daadwerkelijk hebben voor de rechterlijke instanties van die lidstaat die bevoegd zijn voor de procedures waaraan de opgeëiste persoon zal worden onderworpen en o daarom zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de opgeëiste persoon een reëel gevaar loopt dat zijn grondrecht op een onafhankelijk gerecht zal worden geschonden en dus dat zijn grondrecht op een eerlijk proces in de kern zal worden aangetast, ook al heeft de opgeëiste persoon, los van die structurele en fundamentele gebreken, geen specifieke zorgen geuit en ook al geven de persoonlijke situatie van de opgeëiste persoon, de aard van de strafbare feiten waarvoor hij wordt vervolgd en de context die aan het EAB ten grondslag ligt, los van die structurele en fundamentele gebreken, geen aanleiding voor vrees voor concrete druk op of beïnvloeding van zijn strafproces door de uitvoerende en/of wetgevende macht.	Justitsministeriet	GA	12.11.20

	<u>Sag C-412/20 vedrører:</u> La décision-cadre 2002/584/JAI, l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa, du traité sur l'Union européenne et/ou l'article 47, deuxième alinéa, de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne s'opposent-ils effectivement à ce que l'autorité judiciaire d'exécution exécute un mandat d'arrêt européen qui est émis par une juridiction alors que cette juridiction ne répond pas aux conditions requises d'une protection juridictionnelle effective et n'y répondait déjà plus au moment de l'émission du mandat d'arrêt européen en ce que la législation de l'État membre d'émission ne garantit pas l'indépendance de cette juridiction et ne la garantissait déjà plus au moment de l'émission du mandat d'arrêt européen ?			